

ATT TILLBE OCH TJÄNA

TAL AV DANIEL ALM VID PINGST RÅDSLÅG 2017 APOSTLAGÄRNINGARNA 3:1-26

Berättelsen i Apostlagärningarna om undret med den lame mannen vid Sköna porten innehåller mycket god andlig vägledning och blir också bakgrund till Petrus andra predikan vi har nerskriven i boken. Johannes och Petrus är på väg till templet sin vana trogen. Det kännetecknar andligt ledarskap att inte bara be utan vara bedjande och på väg till bön. På väg till bön, i bön och efter bön, det är då det händer! Det fanns ett strukturerat och ordnat böneliv, man var på väg upp till den gemensamma bönen kl. 15.00. Den gemensamma bönen är också församlingens kanske starkaste gemenskapsfaktor. Jag ser en framtid för pingströrelsen full av bön. En tid av hänförelse och hängivenhet med en frukt av hänsyn till människor. I bönen säger vi både vårt tack och ropar om hjälp men det finns också en del av bönen som väcker förundran. Jag längtar efter en rörelse i våra församlingar där bönen inte bara är för tack- och böneämnen utan också och kanske mest full av lovprisning och hänförelse över den levande Gudens närvaro och nåd. Vi säger inte bara tack och hjälp, utan också wow! Det finns en wowfaktor i bönen, där vår bild av Gud blir större. Om vi ska se en växande rörelse behöver vi inte en större bild av vår egen vision, vi behöver en större erfarenhet av vem Gud är och vad han vill göra.

Händelsen med den lame mannens helande är en tydlig effekt av pingsterfarenheten. Det är ingen postkarismatisk stress som förlamar utan verklig andlig handlingskraft. Mannen var lam sedan födelsen och över 40 år gammal (Apg. 4:22). Han var känd för sin situation bland alla de som gick till templet och det var ju såklart många som därmed visste om hans situation. Vi har idag antagit en framtidsbild för pingströrelsen, jag tror vi ska få se en framtid full av pingsteffekt, många ska bli upprättade och få hopp. De människor och sammanhang vi ser framför oss, vad är det vi ser? Apostlarna fäste blicken på mannen skriver Lukas. Må det vara så att vi inte är fladdriga utan fokuserade, modiga mer än modeintresserade och att vårt handslag gäller långt efter att mobilbatteriet laddats ur. Mirakler är inte emot naturen, mirakler är möjligen emot det vi vet om vad Gud kan göra med oss, med sin skapelse. En rörelse fylld av förundran har lättare att se ett par hundra tusen människor med framtida tillhörighet i Pingst. Vi får aldrig vara ute efter att växa på någon annan kyrkas eller samfunds bekostnad, vi vill inte ha roligt på någon annans bekostnad. Vårt uppdrag är att tjäna och Gud får ge den växt det behagar honom att tillföra. Hänsyn behöver och ska känneteckna pingströrelsen i Sverige. Den gamla, underbart vackra tanken om utkorelse måste gälla också oss idag (Apg. 3:22-26). Abraham fick löfte om ett land och om en son men syftet med detta var att alla folk skulle bli välsignade genom detta. Vi är välsignade, något underbart vilar över pingstgemenskapen, men för vilket syfte? Evangeliet kom till oss på sin väg till någon annan.

När Petrus sedan berättar och börjar predika där i Salomos pelarhall på tempelområdet tecknar han också en framtidsvision (Apg. 3:20) om tider av vederkvickelse (rekreation, stimulans) från Herrens ansikte. Det är dags för predikan väldigt ofta! Vi behöver be och förkunna, i tid och otid eftersom det finns Guds tider av skeenden vi tjänar i. Det är inte tider i första hand ur vår kalender utan mera ur paradigm från Guds eget hjärta. Genom Andens gåva föds, förvandlas och förnyas vi. Genom Andens gåva återförs vi till en ursprunglighet, till en trädgård. Tider av vederkvickelse innebär andlig trädgård, inte religiös fabrik. Det innebär liv, inte artificiell andlighet. Pingstandlighetens ursprung hos Anden måste vara vår primärkälla. Ur denna kommer vår inspiration, något fräscht, engagerande och modernt. Något som har med nuet att göra. Denna återupprättelse av kyrkan i Sverige, kommer till oss genom den återuppståndne frälsaren som döper i helig Ande. Jag tror att den sanna goda frukten av pingstandligheten är att Jesus blir presenterad inte som en division utan som en distinktion. Jag tror inte på ett fundamentalistiskt pingst, jag tror på ett pingst som står på ett fundament. Jag tror inte på ett moraliserande pingst, jag tror på en helig Gud som ger helig Ande och detta innebär helgelse i våra liv.

Makrothumia, det gudomliga tålmodet, var i den tid Nya testamentet skrevs en total motsats till grekernas megalopsuchia. Tålmodet, definierat enligt Johannes Chrysostomos fanns hos den som kunde ta hämnd men inte gjorde det. Grekerna, däremot, enligt Aristoteles, skulle inte tåla någon skada eller förolämpning. En av Andens frukter är tålmod, må han ge den till mig och dig, och till vår rörelse. Vi är inte en hämndrörelse, vår energi är inte rädsla, låt oss vara i hoppets tjänst.

I en tid där det mesta är till salu men inget ges bort, där vi frestas att tro att Gud skulle vara någon slags jultomteliknande farbror, behövs överlåtelse och formbarhet, mjukhet och följsamhet. Vi är ett folk som följer och ber att många ska vilja följa Jesus. Detta ger en rörelse som ser gåvor i alla sina församlingar och odlar ett "pingstipedia". Detta ger en rörelse som inte skiljer på det nationella och globala och vill ge bort och ta emot av de goda gåvor Gud anförtrott oss med. Detta ger en rörelse med en hörbar och gemensam berättelse, en rörelse som inte kan vara tyst utan som vill förmedla något. Vi vill förkunna ett fulltonigt evangelium om Jesus som frälser, döper i helig Ande, bygger sin kyrka, renar oss och en dag kommer tillbaka. Det finns en profetisk utmaning att vara den svages röst, att låta rätten bryta fram (Amos 5:24). Jag tror på ett Pingst med förståelse att andeutgjutelsen sträcker sig långt utanför Pingstkyrkan! Jag tror på ett Pingst med förståelsen att livet i Kristus är vad vi förkunnar, att läran vi undervisar tjänar livet. Församlingen är en räddningens ark för människor med behov, inte en publikfriande frikyrkoöverksamhet. Det måste vara slut på konsumtionskristendom, vi är inte kunder i Pingstkyrkan. Vi tillhör ett folk med kallelse att ge, inte ta. Vi klagat inte och gnäller utan tjänar och ber. Vi tillhör ett folk med överlåtelsen att tjäna genom hela livet, att tjäna Jesus oavsett konjunktur. Vi tillhör ett folk vars ledarskap inte avgörs av popularitet utan fyllda av gudsfruktan gör vi diakonala insatser om någon vet om det eller inte.

Tomas Tranströmer i Epilog: "Guds ande är som Nilen: översvämmar och sjunker i en rytm som har beräknats i texterna från skilda tidevarv. Men han är också oföränderlig och därför sällan observerad här. Han korsar processionens väg från sidan."

De femton år som nu ligger framför, må de kännetecknas av trohet i det lilla och genombrott i det stora. Jag ber att vi får vara en modig, engagerad och en förnygrad rörelse där nya generationer väcks för syftet att leva med Kristus. Situationen i landet möjliggör ingen inflation i eufemismer men vi skulle behöva en kreativ spänstighet i Andens kraft. Vi är inga sofister (4-500 talet f.Kr) som gjorde det mesta för pengar och lärde ut sin talekonst och höll med den med störst plånbok. Låt oss inte läsa Bibeln som vore det en sagobok, låt oss istället förstå att Apostlagärningarna är en Andens handlingsplan, vi har ett uppdrag att slutföra. Må vårt format vara segerns präglad av Jesu korsseger, att vi har glädje och förtröstan. Denna glädje i Gud kommer att ge goda resultat. Gudsriket är ett annorlunda rike men likafullt ett rike, han är en annorlunda kung men likafullt en kung. Därför tjänar vi Jesus med hängiven tillbedjan i en böjd och ödmjuk församling, därför är vi en rättvisedrivande gemenskap i ett osjälviskt tjänande. Vi talar i tungor och gör diakonala insatser, vår sång i Anden driver oss att vara en röst för den utsatta människan. Låt oss alltid tillbe och tjäna.

Gud välsigne Pingströrelsen i Sverige att vara till välsignelse!

Norrköping 12/5 2017

Daniel Alm
Föreståndare

